

has emma omman sōamen. Sest suur nālg olli sāål maal.

Ent essa üttel rōömsa sōamega: „Nātse, kuis „nemma sāål maan omma, nink maggawa kif sāitse „tōine tōise kōrival! Es neide palge ei olle ni illus „nātta, — es se waske pāiwa-paiste ei olle neide ülle „wāljawallatu, et na ni kauni nātta omma, kui „sāitse lillikest, mes omman ehten hāitsewa? — Ar- „mas emma, kūl se meile selgede tunnistap, kuis „Temma, ke sedda tāiwast hommungo haoga ehhitap, „nink und silmi sisse pannep, ussutaw ja ilm-muud- „mata om.”

Kui essa emmaga kambrest wāljatulli, sis saisiwa sāål usse kōrval nellitbiskümmend kāngist ütten rean, paari kaupa kokkopantu, surembist wāhhāmbani, eg- gautte latse jaus üts paar. Sis kaije emma neide pāle, et neid ni paljo olli, nink temma ik.

Ent essa koste nink üttel: „Emma, mis sa ik- ket? Es ne kāngitse ei oda, et meie latse illusa „nobbeda jalla neid kandva? Kuis peasse meie sis „neide ihho katte perraast murren ja peljun ollema? „Es sis ne latsekesse meie pāle ei loda? kuis meie sis „es peas Temma pāle lootma, ke ennamb woip „tetta, kui meie waise moistame? Nātse, Temma „pāiwlīk tōsse! Lākkem sis, nink allustagem nida „kui pāiwlīk rōömsa palgega omma pāiwaliko tōdd!”

Nida kōnneliwa nemma tōine tōisega, nink Jum- mal önnist neide tōdd, et neil wiljalt olli, neil nink neide latsil. Sest usk annap lotust, nink arm kinni- tap ja kostotap.

Arb. 19. v. 1911. 1. 1. 1911.

Kuis mōrsja kaddonu peigmihhega koffosaije.

Rootsi-maal, Waluni lina man, kaiwetas rau- da ja waske sūggawast maast. Neide kaiwjide Sean olli üts noor-meest, sel olli mōrsja. Nink peigmees üttel omma mōrsjale: „Jani pāiwal laulatetas meid pūhha altari een, sis olleme abbiello-rahwas, nink ehhitame omma majakest, kui henne kotsilt ellame. Sis üttel mōrsja: „arm ja rahho wallitsego sāål, „sinna ollet mo ainus rōöm ja lotus, ilma sinnota „tahhas mā ennembe surma hawwan olla.”

Kui nūud enne Jani-pāiwa oppetaja sedda paris rahwast tōisel hawal kusut nink üttel: „kui kellelegi „om ütlemiss neide abbiello wassta, sis tekk temma „sedda aigsaste,” sis tulli surm, nink temmal olli ütlemiss neide abbiello wassta. Peigmees läts tōisel hommungul mōrsja aknast mōda omma tō mannu, terwit tedda weel ütskord rōömsan lotussen; ent kui temma nūud maa alla läts, es tulle temma ennamb taggasi sūggawast hawwast. Sessamimal pāiwal pal- listas temma mōrsja ütte musta sidi kala-rātti, wer- rewa weertega saja-pāiwas. Kui peigmees ennamb taggasi es tulle, sis pand temma sedda rātti paigale, leinas ja ik, nink es unneta tedda easke ärra.

Nink wiiskümmend aastat lätsiwa mōda, nink maa pāäl nātti paljo mudutamist: suovi ja talu läts mōda, innemisse tulliwa ilmale, nink neid matteti, nink rawwakainja teggiwa vässimata omma